

DEMOCRACIA

SEMANARIO REPUBLICANO FEDERAL

ÓRGANO DEL PARTIDO REPUBLICANO FEDERALISTA DEL DISTRITO DE VILLANUEVA Y GELTRÚ

PRECIOS DE SUSCRIPCIÓN	REDACCIÓN Y ADMINISTRACIÓN	PRECIOS DE LOS ANUNCIOS (Pago adelantado)
Un mes : : : : : 0'50 pesetas.	Centro Republicano Federal, Plaza Constitución número 13, Villanueva y Geltrú. Insértense ó no los escritos que se remitan á la Redacción, no se devuelven los originales	En primera plana, 0'20 pesetas linea
Un trimestre : : : : : 1'50 "		En tercera " 0'15 "
Número suelto : : : : : 0'10 "		En cuarta " 0'10 "
NÚMERO ATRASADO: : : 0'25 "		Comunicados 0'20 " "
		Rebaja á los suscriptores y según el número de inserciones.

EL CONFLICTE FERROVIARI

No'ns proposém pas fer l'història del conflicte, doncs si no fos sobradament coneguda per tots, la fulla publicada el dimecres passat pels ferroviaris d'aquesta vila l'explica prou clar. Volém fer solsament uns curts comentaris a la intervenció del Govern en la mateixa.

Per part de molta gent y d'una manera especial dels comerciants e industrials, que son els més perjudicats, se trova la cosa més natural del món que'l Govern acudeixi a tots los medis, inclús als més violents, a fi d'evitar o fer fracassar la vaga de ferroviaris. L'Estat diuhen té l'obligació de garantir les comunicacions y deu sacrificar l'interés d'alguns milers de ferroviaris al general de la nació.

Retreuen l'exemple d'Alemanya, ahont els ferrocarrils están militarissats, el d'Italia que feu fracassar una vaga obligant als reservistes a prestar servey, el de Fransa, ahont un govern republicà detingué a la Junta Central dels ferroviaris y a les Comissions de vaga. Mes lo que passi en aquestes nacions res té que veurer ab la situació dels ferroviaris espanyols ni de les empreses.

A Italia els ferrocarrils son propietat del Estat, a Alemanya passa casi bé lo mateix, y tant en aquets dos pobles com a Fransa l'intervenció dels governs en l'administració de les companyies no pot ser més directe. Cert que existeixen lleys coercitives que limitan el dret a la vaga dels em-

pleats ferroviaris, més també es cert que la presió del Estat a favor dels mateixos es constant, y per cap altre industria existeixen lleys més rigorosament observades regulant la duració de la jornada, la quantia dels jornals y retirs per invalidés y vella.

¿Existeix res de tot aixó a Espanya? La legislació, que no pot ser més deficient, resulta lletra morta per les poderoses empreses dels ferrocarrils que contenen entre'ls membres dels seus concells d'administració als polítichs més influyents. Les 66 hores setmanals se converteixen sovint en 128, el descans setmanal es desconegut per la major part d'empleats, y si a tot aixó s'afegeix els sous ridícolment insignificants que disfruta la major part del baix personal, digueume si no resultaria un verdader atropell qualsevol coacció que'l Govern exercís sobre'ls vauquistes.

La derrera vaga de ferroviaris francesos, no pot servir de comparació ab l'actual conflicte. Allí prengué des dels primers moments un caràcter violent que's traduhí per actes de sabotatge no solsament sobre'l material mòvil de les companyies, sino sobre les vies, els que estigueren a punt d'ocasionar veritables catástrofes, mentres que aquí 'ls ferroviaris han donat el més hermós exemple de sensatesa.

Si'l Govern vol limitar el dret a la vaga als empleats dels ferrocarrils es

precís qu'avans se preocupi de protegirlos contra l'explotació de les empreses. De lo contrari tot aixó dels interessos de la nació, de que tant parla, no será altre cosa que l'excusa pera dissimular un abús de forsa, una parcialitat odiosa pera ajudar al fort contra'l débil.

El fracaso del Sindicalismo revolucionario

Las violencias de palabra y de obra que referíamos en nuestro artículo anterior, tenían que conducir fatalmente á un resultado funesto para las asociaciones obreras.

En efecto, si en un principio los sindicalistas revolucionarios llegaron á acobardar á sus compañeros é impusieron su criterio en la mayoría de sindicatos franceses, la serie de desaciertos y el desastroso final de un sinnúmero de huelgas provocadas muchas veces sin motivos suficientes, hicieron reaccionar á los que veían en el uso abusivo de las huelgas, y en el carácter violento que estas tomaban desde los primeros momentos, la causa próxima del descrédito de los sindicatos obreros y la excusa de los gobiernos para exagerar las medidas coercitivas.

En el seno de todos los sindicatos se formó bien pronto un grupo de tendencias reformistas, que sin renunciar ni mucho menos á los procedimientos de acción directa con-